Netflix glorificerer arrangerede ægteskaber

Matchmaker Sima Taparia guider sine kunder i USA og Indien gennem forberedelserne til et arrangeret ægteskab. Et sjældent indblik i indisk skik og i en enorm pengeindustri. Foto: Yash Ruparelia

MEDIEKOMMENTAREN

Findes der egentlig noget mere hyggeligt end arrangerede ægteskaber? Sæt dig godt til rette i sofaen, for Netflix har produceret et datingprogram baseret på social kontrol, astrologi og ideen om den almægtige svigermor.

Af Aminata Amanda Corr
aaco@berlingske.dk

Ved de fleste kulturprodukter får man let øje på, om der er tale om politisk korrekt indhold eller ej, men Netflix' »Indian Matchmaking« bevæger sig i en modsatrettet gråzone.

For er det Netflix, der har jogget i spinaten og ukritisk produceret et program, hvor det er legitimt at kalde præferencer for »lys hud« for »høje standarder«, at tale nedsættende om kvinder, der selv tjener penge, og i øvrigt tale om arrangerede ægteskaber som det mest naturlige?

Er det mig, der er sart og hysterisk, når jeg finder programmet grotesk? Eller er det måske mig, der taler nedsættende om indisk kultur med et privilegeret vestligt blik?

Præmissen for underholdningsprogrammet er arrangerede ægteskaber, hvilket jo er absurd i sig selv. Fra første sekund bliver der reklameret for fordelene ved en såkaldt »matchmaker«, som kan finde en partner med en »god« familie, så både brud, gom og forældre er tilfredse. Så langt så skidt.

Hernæst kan familien fremsætte en række krav, som matchmakeren skal tage højde for, når hun er på jagt efter en kandidat. Det kan være sådan noget som kaste, højde, hudfarve, jomfruelighed, medgift og ikke mindst horoskop.

Det kan være et ønske om en hjemmegående hustru, som ikke tjener sine egne penge, har en høj uddannelse og er meget lys i huden. »Høje standarder« ville matchmaker Sima Taparia fra Mumbai, eller Sima Mami, som hun kalder sig selv, nok kalde det.

Så bliver de unge mennesker præsenteret for en række »CVer«, som de kan vælge imellem. Matchmakeren hjælper forældrene med at »guide« deres børn til den rigtige beslutning.

Herefter sendes de to kandidater på et stævnemøde, hvor de skal tage stilling til, om de har kemi. Og som Sima Mami siger det: »Efter det kan både drengen og pigen nægte. De har total frihed.« Let og elegant danser vi hen over, at »familiens ry« også er på spil, som vi kender det fra social kontrol generelt. Næste stop er brylluppet.

Det hele fremstår som noget, der ligger meget fjernt fra den datingkultur, vi kender herhjemme. Og så alligevel ikke.

I en vis forstand er Sami Mami vel en form for analog udgave af dating-apps som Tinder og Happn. Også her har man mulighed for at gennemgå potentielle kandidaters profiler og til- eller fravælge dem på baggrund af nogle kriterier, man selv bestemmer. Herhjemme behøver man bare ikke sige dem højt.

Herhjemme er astrologien desværre også i fremmarch, og det er mere og mere legitimt at sige, at man er på jagt efter en skytte eller en krebs. Suk. Herhjemme anses ægteskabet dog som en institution mellem to mennesker og ikke to familier. En væsentlig forskel.

Hos Netflix har man valgt at lave et hyggeprogram om det arrangerede ægteskab og helt ukritisk videreformidle alle de helt absurde forståelser af menneskers værd, som præger indisk kultur - uden at tage det mindste stilling til dem. I stedet rettes den smule kritik, der er at spore, mod unge menneskers »kræsenhed« og »negativitet«, når det kommer til at sige ja til den potentielle partner.

Netflix har sågar valgt at kategorisere serien under »romantisk« og »intim«. En helt vildt mystisk blåstempling af noget, som mest af alt burde have en advarselstrekant.

Konklusionen må være, at Netflix har dummet sig gevaldigt ved så ukritisk at glorificere forældede kulturelle fænomener, som burde fordømmes og efterlades i historiebøgerne.

Programmet kan ses på streaming-tjenesten Netflix. Kommentaren er baseret på afsnit 1, »Just Find Me Someone!«, og afsnit 2, »I'm Trying My Best«